

kun er mandlig, betyder dette: at alle Op-gaver er blevne flyttede bort fra Kvindernes Omraade og er blevne yderligt udskilte fra Kvindernes Jurisdiction.

Dette vil sige, at Nationen — som lukker Dørene for at Kvinderne ikke skal trænge ind — har taget Børnene fra dem, har taget de Fattige og de Syge og de Gamle fra dem, har taget alle dem, der især var afhængige af Kvindernes Bestyrelse i Hjemmet ind i Statens større Hus, som kun er bestyret af Mænd. Men alting er ikke i bedste Orden i dette større Hus. Kvinderne kan ikke undgaa at høre de Skrig, som bryder ud bagved disse tilstængte Døre. »Luk op for os!« raaber de, medens de banker med deres saarede Hænder paa disse af Brædder og Jern tømrede Døre. »Luk op for os, at vi kan komme ind og opfylde vor Mission!« Denne Banken paa Døren, denne Raaben paa det, der tilhører dem, idet de staar paa Dørtærskelen, — *det er Kvindebevægelsen.*

Lad os summe det op: Hjemmet, Familien, Staten, Kejserriget er Livsluften for Kvinderne saavel som for Mændene. Lykken, Velværet, Landets og dets Koloniers Ære er Kvinderne ligesaa overvældende dyrebar som Mændene. Vilkaarene for Børnenes Opvækst; Føde og Beboelse for Millioner af vor Befolkning; Fødsels- og Dødsopgørelser; Forholdene ved Sygdom og Fattigdom ligger vort Køn ligesaameget paa Hjertet som Eders Køn.

Fædrelandselskende Kvinder, Kvinder med Sands for offentlige Forhold, varmhjertede Kvinder kan ikke staa ligegyldige overfor Kvindernes Forlangende: at Nationens Hus skal blive aabnet for dem; og Statsmænd, der besidder Indsigt og Forstaaelse, vil ikke staa dette Forlangende imod. De vil snarere ønske Velkommen til denne Bevægelse i de politiske Vande, som altfor længe har stagneret, thi den bringer en ny Strøm af Race-Enthusiasme ind i den politiske Verden, som vil bortfejle den ækle Opdyngen af døde Idealer og Antagelser og atter gyde nyt Liv i de nationale Bestræbelser og Længsler friske Strøm.

Enhver ny Bevægelse af denne Slags er en Prøve paa en Nations Kraft og Levedygtighed. Er Landet ungt nok, er det haabefuldt og foretagsomt og stærkt nok til at indrette sig efter et nyt Forlangende og at tillempe sig efter nye Vilkaar?

Om det er saaledes, saa meget desto bedre.

Hvis ikke saa vil selve denne Kraft, som skulde have indgydt nyt Liv i Staten, men som istedet udestænges og modstaaes, blive en Hindring for dens Livskilder og forarsage Opløsning og Svaghed.

Kvindebevægelsen er ikke alene en politisk Bevægelse. *Den er en moralsk Revolution.* Ligesom i fordums Dage store aande-

lige Indflydelser har strømmet over Verden og har løftet den menneskelige Race op til en højere Tilværelses-Plan, saaledes har det tyvende Aarhundrede bragt en mægtig aandelig Opvaagnen af Kvinderne, som nu er traadt ind i en bevidst Enhed støttet ved Evolutions Magt. Et ophøjet nyt Ord om Befrielse er bleven yttret, som vil fuldføre den Hensigt, hvorfor det blev udsendt, vil fuldføre Bruddet af de Lænker, som har holdt Kvindens Legeme og Sind i Underkastelse, og det vil løse hendes Evner til at gøre Tjeneste i hendes Races, i hendes Nations Liv, ja i hele Menneskehedens Liv over hele Jorden.

Mrs Petrick Lawrence.

(«The Standard».)

Kvinden og Arbejdet.

Olive Schreiner's sensationelle nye Bog.
Strejfslys over nogle Sider af Kvindespørgsmaalet.

(Uddrag efter »Womans Journal».)

Olive Schreiners nye Bog om Kvindespørgsmaalet gør et dybt Indtryk paa tænkende Mennesker. Til intelligente og haardt-arbejdende Kvinder er den næsten kommet med en Aabenbarings Styrke.

Indledningen omtaler de fremmedartede og tragiske Omstændigheder hvorunder den blev skreven. Da Arbejdet næsten var færdigt til Trykning, brændte Manuskriptet under Boer Krigen. Hun nedskrev saa igen Brudstykker af det under Fangenskabets, medens Krigen stod paa, i et Hul saa mørkt, at hun næppe kunde se, bevogtet af væbnede Indfødte, og omgivet af saadanne Rædsler, at hun følte det som en Nødvendighed at vende sine Tanker bort fra sine daværende Omgivelser. Det mørke Præg, som kendetegner alle Forfatterindens Skrifter, kunde naturligvis kun blive forstærket under saadanne Forhold.

Kvinde-Snyltere.

De første tre Kapitler diskuterer Snylteriet. Forfatterinden paaviser, at i tidligere, mere raa Tider var Kvinderne fuldtud nyttige Arbejdere; i vore Dage er Industrien bleven revolutioneret ved Maskiner, Opfindelser og økonomiske Ændringer, lige til den Dag i Dag. »Naar vi ser paa Kvindens hele Arbejdsfelt igennem Tiderne, viser det sig, at tre Fjerdedele af det for bestandig er forsvunden, og at den tilbageværende Fjerdedel bliver mindre og mindre«.

Det er denne store Kendsgerning, saa ofte og saa fuldstændig overset, som ligger til Grund for den fremadrivende Kraft, i den omfattende og rastløse »Kvindebevægelse«, som kendetegner vore Dage.

Forfatterinden fremhæver, at Arbejdet i

den moderne Verden, mindre og mindre har Brug for den brutale Kraft, men mere og mere for Kundskaber og aandelig Stræben. Hun gør udtrykkelig gældende, at Kvinder skulde have Lov til fuld Andel i det nye Arbejde i den nye Tid, og at enhver Kvinde skulde have fuldstændig Frihed til at udføre den Slags Arbejde, som hun af Naturen er bedst udrustet til at gøre! Dette er en Nødvendighed ikke alene for hendes egen Skyld men lige saa meget for Slægtens Skyld, fordi: »kun en duelig og arbejdsom Kvindeslægt kan vedblivende skabe en duelig og arbejdsom Mandsslægt«.

Forfatterinden siger, at i gamle Dage kunde man ikke tænke sig Muligheden af at mere end ganske faa Kvinder blev »Snyltere«, det vil sige, levede uden Arbejde, og blev understøttede til Gengæld for Udøvelsen af deres Funktioner som Køn. Men nu er et Liv uden Arbejde ikke alene bleven muligt for nogle faa Kvinder i de højere Klasser, men ogsaa for det store Antal Kvinder af Middelklassen, og ved Fuldkommengørelsen af arbejdsbesparende Maskiner, vil det — efter Forfatterindens Mening — blive mere og mere omsiggribende. Hun siger: Vi Kvinder af det nittende og tyvende Aarhundredes Civilisation befinder os derfor i en Situation, hvis Alvor og Betydning ikke kan sammenlignes med nogen af vore Førgængeres i den gamle Civilisation. Akkurat, som vi behersker og overvinder, eller falder og er besejrede ved vor Stillings Vanskelighed, saaledes vil Fremtiden blive, ikke blot for vor egen Klasse, heller ikke for vor egen Slægt alene, men ogsaa for hine store Masser som følger efter i vor Civilisations Køl vand. Den Afgørelse, vi er kaldede til at tage, er en Afgørelse for Slægten; bag os lyder Fødseltet af utallige Millioner Fødder, der følger.

Snyltere enten de er Rige eller Fattige.

Hun opfordrer Kvinderne til ikke at blive Snyltere, og siger: »Det Faktum at »Snylteriet« ikke staar i Forbindelse med noget bestemt Maal af Rigdom, kan man ikke ofte nok betone. Enhver Sum, som et Menneske er i Besiddelse af, og som er nok til at kunne tilfredsstille ham eller hende til at leve for uden Arbejde, maa absolut gøre dem til Snyltere; medens stor Rigdom (usund som dens Virkning i Almindelighed synes at være) paa visse sjældne og ædle Naturer knapt nok viser nogen svækkende eller skadelig Indflydelse.

Olive Schreiner mener, at Racens Vedligeholdelse og Fremskridt afhænger af, at Kvinden tager fuld Del i Mandens intellektuelle Arbejder i Nutid og Fremtid, ligesom Kvinderne tog deres fulde Del i Fortidens fysiske Arbejde: Ingen Rivalisering eller Mod-